Projekt- und Buchvorstellung

Heimat Europa
Батьківщина
Эвропа

9 783943 915570

morisel

Батьківщина Эвропа

Heimat Europa

Батьківщина

Heimat

Heimat ist für mich ein Gefühl – nicht nur ein Ort.

YURII HERMAN

ICH HEISSE YURII HERMAN. ICH BIN 36 JAHRE ALT. ICH KOMME AUS DER UKRAINE. ICH HABE MARKETING STUDIERT. SEIT 4 MONATEN BIN ICH IN DEUTSCHLAND. ICH MÖCHTE SCHNELLSTMÖGLICH DEUTSCH LERNEN UND ARBEIT FINDEN, DA WO ICH GUT GEFRAGT UND HILFREICH BIN. VATERLAND IST FÜR MICH: NAHSTEHENDE MENSCHEN, LIEBE, ZÄRTLICHKEIT, FREUNDSCHAFT, GUTMÜTIGKEIT, SCHÖNHEIT, NATUR, HIMMEL, LUFT, WASSER, ARCHITEKTUR, KUNST, MUSIK…

Die Wohnung, in der ich geboren wurde und gross geworden bin, glich einer Bildergalerie. In jedem Zimmer waren die Wände mit grossen Bildern geschmückt. Meist schmückten sie schwere Eichenrahmen. Mein Opa, Anton Herman hat die Bilder gemalt. Seine Motive waren Landschaften, Häuser und Kirchen der Westukraine. Meistens waren auf den Bildern Menschen abgebildet. Er malte meinen Vater, meinen Onkel Yurko und meine Oma - und oft sich selbst.

Ich habe viele Ähnlichkeiten mit meinem Opa: ich bin Linkshänder und ich liebe das Malen. Als ich ein kleines Kind war, habe ich tagelang gemalt. Auch jetzt brauche ich regelmässig Zeit zum Malen. Mein Onkel Yurko wurde professioneller Künstler. Seine Arbeiten waren überall in unserer Wohnung. Wunderschöne impressionistische Landschaften und auch realistische Antikriegsthemen.

Ich erinnere mich, dass in meiner Kindheit ein grosses Bild über meinem Schreibtisch hing. Im Vordergrund war ein kleiner Teich mit einer grossen Eiche zu sehen. Mein Opa und seine Söhne waren auf dem Hof daneben abgebildet und im Hintergrund erstreckte sich ein Dorfpanorama. Als mein Sohn Eduard geboren wurde, wollte ich ihm dieses Bild über seinem Schreibtisch aufhängen, wenn er in die erste Klasse kommen sollte. Aber nun kann ich das nicht mehr machen. Wegen des Kriegs mussten wir unser Haus verlassen und konnten das Bild nicht mitnehmen. Eduard geht nun in Deutschland in die erste Klasse. Früher kamen seine Vorfahren in die Westukraine - nun lebt Eduard wieder im Land seines Ururopas.

ICH HEISSE MARIIA TKALIA, BIN 42 JAHRE ALT UND MUTTER VON DREI KINDERN. DIE ÄLTESTE TOCHTER HEISST KARINA UND IST 16 JAHRE. MEIN SOHN MARK IST 4 JAHRE UND DER KLEINSTE MILANOCHKA IST FAST 2 JAHRE. MILAN WAR 7 MONATE, ALS WIR DIE UKRAINE VERLASSEN MUSSTEN. WIR LEBTEN BIS ZUM 3. MÄRZ 2022 IN TSCHERKASSY, IM ZENTRUM DER UKRAINE.

Сподіваюся, скоро буде мир.

МАРІЯ ТАЛЯ

Die Geräusche von Explosionen direkt in der Nähe zu hören, war sehr beängstigend. Mein Mann und ich sind seit 22 Jahren zusammen - er ist in der Ukraine geblieben. Auch seine Mutter, meine Mutter und meine Schwester und ihre Familie blieben in der Ukraine. Mein Mann hilft nun als Freiwilliger, wo Hilfe gebraucht wir. Ich möchte nach Hause zurückkehren: Zu meinen Verwandten, zu unseren Freuden, zu meinem Mann - in unser Haus. Dort ist mein Leben. Wir haben so viele Pläne: Wir wollen das Haus fertig bauen, einen Garten anlegen. Ich vermisse alle sehr und hoffe auf den baldigen Sieg.

Я ТКАЛЯ МАРІЯ, МЕНІ 42 РОКИ, Я МАМА ТРЬОХ ДІТЕЙ. СТАРШІЙ ДОНЬЦІ КАРІНІ 16 РОКІВ, СИНОВІ МАРКУ ТА МІЛАНОЧЦІ 1 РІК ТА 5 МІСЯЦІВ. КОЛИ МИ ВИЇХАЛИ З УКРАЇНИ, МІЛАНІ БУЛО 7 МІСЯЦІВ. З УКРАЇНИ МИ ВИЇХАЛИ НА ПОЧАТКУ ВІЙНИ 3 БЕРЕЗНЯ. МИ ЖИВЕМО В ЦЕНТРАЛЬНІЙ ЧАСТИНІ УКРАЇНИ, МІСТО ЧЕРКАСИ.

Було страшно чути звуки вибухів які були поруч. Ми з чоловіком разом 22 роки, він залишився в Україні. Також на Україні залишилися моя сестра з родиною, моя мама та мама чоловіка. Чоловік з нами не поїхав, бо залишився допомагати як волонтер. Я планую повернутися додому, до рідних, до друзів, до чоловіка, до свого дому, це моє життя. Ми дуже сумуємо за всіма і чекаємо на перемогу. У планах ще добудувати будинок та посадити садок.

Ich liebe das Leben.

MURVAT ISMAYIL

Ich heisse Murvat Ismayil und bin 32 Jahre alt. In der Ukraine aufgewachsen habe ich dort auch Politikwissenschaft studiert. Seit Juli 2022 bin ich in Deutschland. Um hier richtig arbeiten zu können, lerne ich gerade die Sprache. Ich möchte mich nützlich machen. Heimat sind für mich liebe Menschen und Freundschaft. Auch Natur, freier Himmel, frische Luft und sauberes Wasser bedeuten Heimat für mich. Jede Heimat zeichnet sich durch individuelle Architektur, Musik, Kunst und Spiele aus. Ich mag besonders Schach - auch wenn das ein ruhiges Spiel ist, liebe ich die Kommunikation. Es macht mich neugierig, zu sehen, wie sich alle verhalten, mich mit ihnen zu entwickeln. Ich liebe einfach das Leben.

Мене звати Мурват Ісмаїл, мені 32 роки. Я з України. Я вивчав політологію. Знаходжу в Німеччині майже 6 місяців. Я хотів би якомога швидше вивчити німецьку мову і знайти роботу, де буду затребуваний і корисний. Дім для мене - це: близькі люди, любов, ніжність, дружба, чудова природа, небо, повітря, вода, архітектура, мистецтво, музика, шахи... Люблю спілкування, люблю розвиватися, люблю життя.

Ich bin hier allein mit meinem Sohn Vladyslav und wir vermissen unsere Familie und Freunde.

VIKTORIIA TKACHENKO

Mein Name ist Viktoria und ich bin Ukrainerin. In meinem Land habe ich 15 Jahre als Lehrerin gearbeitet. Im März 2022 bin ich wegen des Krieges mit meinem Sohn nach Deutschland gekommen. Ich träume von Frieden und dass wir nach Hause zurück kehren können - zu unserer Familie und unseren Freunden.

Мене звуть Вікторія. 15 років працювала вчителем. Я українець. 8 місяців тому я приїхав до Німеччини з України через війну. Я мрію, щоб знову був мир і я повернулася додому. Моїй родині, яка залишилася в Україні. Я тут одна з сином Владиславом, і ми сумуємо за рідними та друзями.

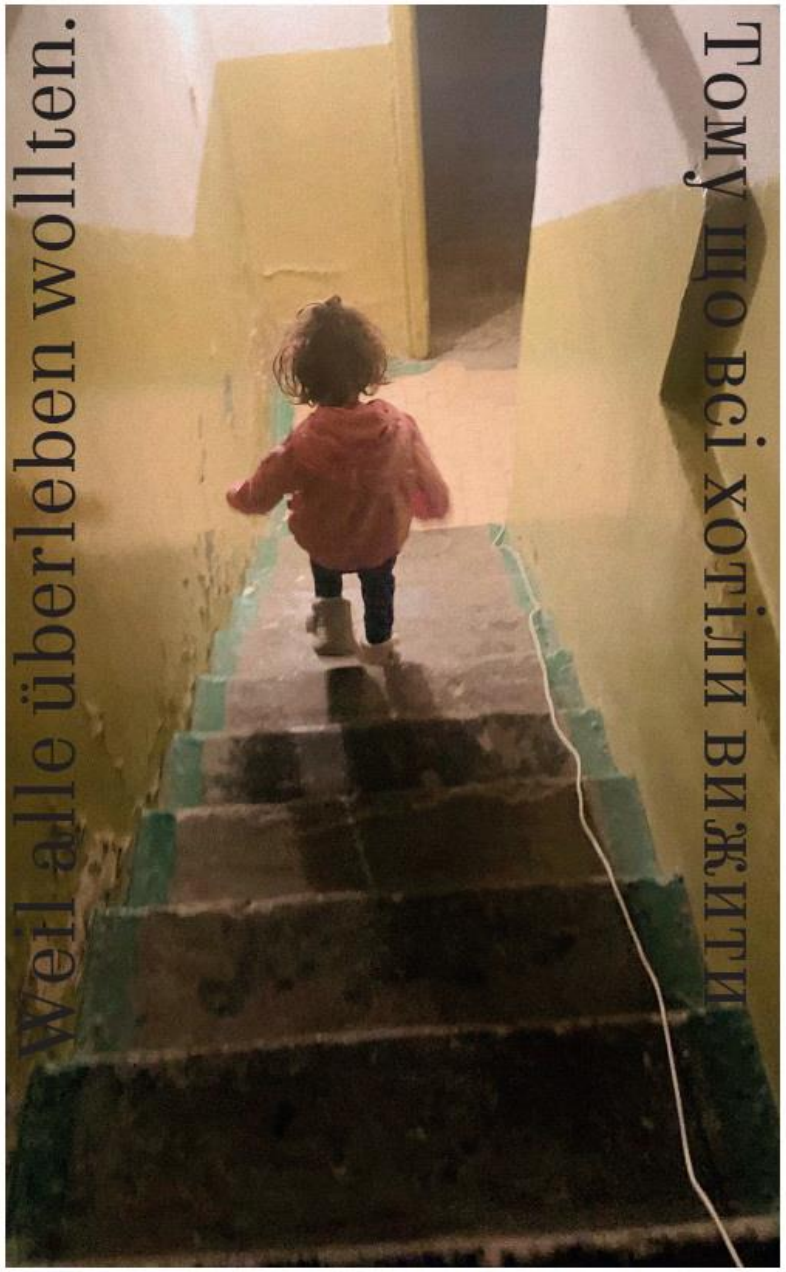

РЕЦЕПТ ВІД ВЛАДИСЛАВА ТКАЧЕНКО

Найголовніша страва українців це борщ. Борщ – це культурне надбання українців, наша гордість і кулінарний символ України. У кожній родині є свій рецепт. Але найголовніший компонент – це любов. Рецепт дуже простий і приготувати може навіть дитина.

Інгредієнти:
Вода - 2-3 літри
М'ясо (на вибір: курятина, свинина, яловичина, індюшатина) - 500 грам
Картопля - 5 штук (середні)
Морква - 1 штука
Капуста - 400 грам
Буряк - 2 штуки
Цибуля - 1 штука
Сіль, перець, цукор - за смаком

1. Зварити м'ясо у солоній воді.
2. Очистити і помити всі овочі.
3. Порізати кубиками картоплю, і порізану капусту закинути до м'яса.
4. Порізати цибулю кубиком, на терти моркву і буряк.
5. Закинути на розігріту сковорідку цибулю, потім моркву і вкінці буряк. Добавити сіль, перець і трохи цукру.
6. Зі сковорідки все пересипаємо до кастрюлі. За смаком добавити сіль і перець.
   Борщ готовий. в тарілку до борщу добавити сметану.

Рецепт

VIKTOR UND SVITLANA BARBINYAGRA

Wir heissen Svitlana und Viktor Barbinyagra. Wir sind ein besonderes Ehepaar. Ich habe eine Behinderung. Meine Frau Svitlana ist gesund. Mit unserem Leben wollen wir anderen Menschen ein gutes Beispiel geben, sie inspirieren. Gemeinsam haben einen gesunden neunjährigen Sohn. Er ist ein sehr freundlicher, intelligenter und sportlicher Junge. Er geht bereits auf eine deutsche Schule und kann gut Deutsch sprechen. Seine Lieblingsfächer sind Sport, Mathe und Deutsch.

Ich bin 34 Jahre alt und meine Frau ist 38 Jahre alt - fühlt sich aber viel jünger. Ich bin Bibliothekar, habe in der Ukraine Theater gespielt und Schulungen geleitet. Meine Frau arbeitet im Marketing. Ihre Leidenschaft ist das Bearbeiten von Videos. Wir kamen im März 2022 aus Charkiw nach Deutschland. Mein Bruder, meine Grossmutter und meine Schwiegermutter sind in der Ukraine geblieben. Jetzt in Deutschland wollen wir das Beste aus allem machen: Deutsch lernen, einen gute Arbeit finden, uns in die Gesellschaft einbringen und uns weiterentwickeln.

Heimat ist für uns ein Ort, an dem wir glücklich sein können: Das ist die Ukraine - weil wir dort geboren wurden. Das ist aber auch Deutschland - weil wir jetzt hier leben. Wir sind glücklich hier. Heimat ist für uns nicht nur unser Geburtsland, sondern auch das Land, wo wir leben - jetzt ist Deutschland unsere zweite Heimat.

ВІКТОР ТА СВІТЛАНА БАРБІНЯГРА

Ми сімейна пара Віктор та Світлана Барбінягра. Я людина з інвалідністю, моя дружина здорова! Ми надихаємо інших людей своїм прикладом та маємо сина. Йому 9 років. Він дуже гарний, розумний та спортивний хлопчик! Наразі навчається в німецькій школі. Любить спорт, математику та німецьку. Вже вміє добре говорити німецькою.

Мені 34 роки, моїй дружині 38 років, але почувається вона на 25 років.
За освітою я бібліотекар. Працював підприємцем, грав у театрі та проводив тренінги в Україні. Моя дружина за освітою маркетолог і дуже любить монтувати відео. Зараз ми вчимо німецьку.

Ми приїхали із північно-східної частини України, з міста Харків. У Німеччині ми вже 8 місяців. В Україні залишився мій брат та бабуся, а у дружини мама.
Ми хочемо залишитися в Німеччині, вивчити німецьку мову, працювати та розвиватися тут на благо Німеччини.
Батьківщина для нас – це місце, де ми можемо бути щасливими:
це Україна – тому що ми там народилися і це Німеччина – тому що ми зараз тут живемо. І ми щасливі у Німеччині. Батьківщиною для нас може бути не тільки місце, де ми народилися, а й місце нашого життя, Німеччина для нас друга Батьківщина.

Dieses Foto wurde auf dem Verfassungsplatz aufgenommen, wo sich ein Denkmal, das die Unabhängigkeit der Ukraine symbolisiert, und das grösste Thermometer der Ukraine befinden.

Єто фото сделано на площади конституции, где расположены памятник символизирующий независимость Украины и самый большой градусник в Украине.

NICOLE MEYER

Trauma oder nur geträumt? Травма чи лише просто сон?

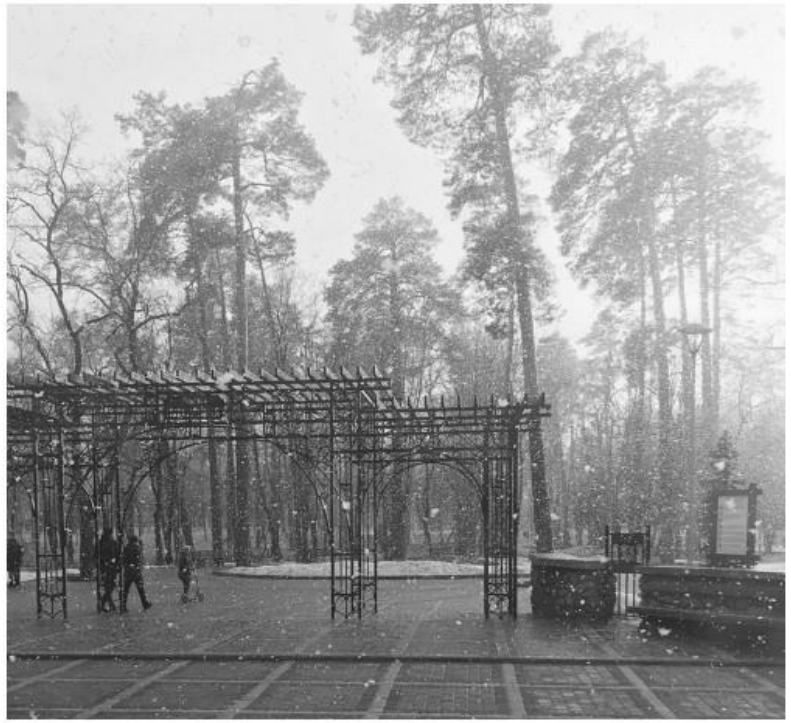

Foto von Viktoriia Tkachenko/ Фото Вікторії Ткаченко

7 Uhr morgens.
Fliegeralarm.
Halbschlaf.
Illia springt auf.
Zieht sich an.
Er wohnt im 14. Stock in Kiew.
Will die Treppen runter.
Schutz in der Metro finden.

7 Uhr morgens.
Laute Geräusche.
Halbschlaf.
Illia springt auf.
Zieht sich an.
Die Geräusche: Presslufthammer.
Es ist eine Baustelle mitten in Köln.
So endet
seine erste Nacht.

7 годин ранку.
Повітряна тривога.
Напівсонний Ілля встає, одягається.
Він мешкає на 14 поверсі у Києві, і він хоче спуститися сходами.

7 годин ранку.
Гучні шуми.
Напівсонний Ілля встає, одягається.
Звуки: відбійний молоток. Це будівельний майданчик у центрі Кельна.
Так закінчується його перша ніч тут, у Німеччині.

Illia. Kapuzenshirt tief im Gesicht.
Flüchtige Blicke. Er taut nicht auf. Müdigkeit.
Ihm sitzt der Schrecken in der Seele.

Illia. Ein junger Mann, der Glück gehabt hat,
dass er erst 17 Jahre ist, werden wir später sagen.
Er konnte der Hölle, die einst seine Heimat war,
entfliehen, werden wir uns später freuen.
Er konnte nichts dagegen tun, wird er später begreifen.

Illia. Seine Augen flattern hilfesuchend in Richtung
seiner Mutter, seine Insel, sein Halt.
Ein kurzer Emotionswirbel trifft ihn.
Er redet und ich verstehe kein Wort.
Ich glaube, Illia möchte zurück zum Bahnhof,
die Wände bemalen, ein Zeichen setzen,
sich auflehnen: against Putin.
Innere Aufruhr, dann wieder Stille.

Ich sehe tief in die Kapuze, suche seine Augen,
aber ich kann nichts erkennen.
Vielleicht kann er das Erlebte verdrängen.
Vielleicht spart er sich die Tränen
für immer.

NICOLE MEYER

7. März 2022
Ankunft in Köln
Прибуття в Кельн

Ілля. Капюшон низько на обличчі.
Швидкоплинні погляди. Він усе ще замкнений і втомився.
Жах у його душі.

Ілля. Молода людина, якому пощастило лише 17 років, скажемо пізніше.
Він зміг втекти з пекла, яке колись було його домом, ми будемо радіти пізніше. Він нічого не міг з цим вдіяти, він зрозуміє пізніше...

Ілля. Його очі спрямовуються до матері, його «острову», його опори в пошуках допомоги. Він говорить і говорить, швидко й емоційно, але я не розумію жодного слова...
Я думаю, що Ілля хоче повернутися на вокзал, бити стіни, бунтувати: проти Путіна. Внутрішнє сум'яття, потім знову тиша.

Я дивлюся в глиб капюшона, шукаючи його очі, але нічого не бачу.
Можливо, він зможе придушити те, що він відчув.
Можливо, він збереже свої сльози назавжди.

НІКОЛЬ МЕЙЕР

Was bleibt sind
die Erinnerungen
an die Heimat,
die schmerzhaft
durch die
Seele ziehen.
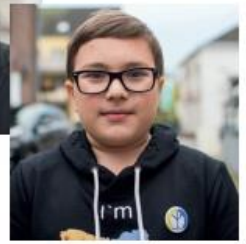
Спогади про Батьківщину...Спогади від
яких боляче на душі...